DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

14. oktober 2004 *

I sag C-409/02 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut,

iværksat den 18. november 2002,

Jan Pflugradt ved Rechtsanwalt N. Pflüger, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Den Europæiske Centralbank ved V. Saintot og T. Gilliams, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwalt B. Wägenbaur, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: tysk.

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), K. Lenaerts og S. von Bahr,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 18. marts 2004,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 8. juli 2004,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Pflugradt nedlagt påstand om ophævelse af den dom, som De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) afsagde den 22. oktober 2002 i sagen Pflugradt mod ECB (forenede sager T-178/00 og T-341/00, Sml. II, s. 4035, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt sagsøgte for kravet om annullation af to retsakter (herefter »de anfægtede retsakter«) vedtaget af Den Europæiske Centralbank (herefter »ECB«), den første den 23. november 1999 om bedømmelsen af den pågældendes arbejdsindsats (herefter »bedømmelsesrapporten for 1999«), den anden den 28. juni 2000, der fastsatte en liste over hans væsentligste arbejdsopgaver (herefter »skrivelsen af 28. juni 2000«).

Retsforskrifter

2 Protokollen om statutten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank, som er knyttet til EF-traktaten (herefter »statutten for ESCB«), indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

»Artikel 12

De besluttende organers ansvarsområder

[...]

12.3 Styrelsesrådet vedtager en forretningsorden, som fastlægger den interne organisation af ECB og dens besluttende organer.

[...]

Artikel 36

Personale

36.1 Styrelsesrådet fastsætter på forslag af direktionen ansættelsesvilkårene for ECB's ansatte.

36.2 Domstolen har kompetence til at træffe afgørelse i enhver tvist mellem ECB og dens ansatte inden for de rammer og på de betingelser, der er fastsat i ansættelsesvilkårene.«

3 Med hjemmel i disse bestemmelser har Styrelsesrådet ved afgørelse af 9. juni 1998, som ændret den 31. marts 1999 (EFT L 125, s. 32), vedtaget ansættelsesvilkårene for ECB's ansatte (herefter »ansættelsesvilkårene«), hvori det bl.a. bestemmes:

»9. (a) Ansættelsesforholdet mellem ECB og dens ansatte reguleres af de ansættelseskontrakter, der indgås i overensstemmelse med nærværende ansættelsesvilkår. De administrative bestemmelser for personalet, der vedtages af Direktionen, specificerer anvendelsen af disse ansættelsesvilkår.

[...]

(c) Ansættelsesvilkårene er ikke underlagt nogen specifik national retsorden. ECB anvender i) de generelle retlige principper, der er fælles for medlemsstaternes retsordener, ii) de generelle fællesskabsretlige (EF) principper og iii) bestemmelserne i EF-forordninger og -direktiver vedrørende socialpolitik, der er rettet til medlemsstaterne. Om nødvendigt implementerer ECB disse retlige instrumenter. Der tages behørigt hensyn til EF-henstillinger vedrørende socialpolitik. Ved fortolkningen af rettigheder og forpligtelser i henhold til nærværende ansættelsesvilkår tager ECB behørigt hensyn til de grundlæggende principper i forordninger, bestemmelser og retspraksis, der finder anvendelse på EF-institutionernes personale.

10. (a) Ansættelseskontrakterne mellem ECB og dens ansatte består af ansættelsesbreve, som den ansatte skal medunderskrive. Ansættelsesbrevene specificerer ansættelsesvilkårene i overensstemmelse med Rådets direktiv 91/533/EØF af 14. oktober 1991 [...]

[...]

42. Efter udtømning af de anvendelige interne procedurer er De Europæiske Fællesskabers Domstol kompetent vedrørende alle tvister mellem ECB og en ansat eller tidligere ansat, der er omfattet af ansættelsesvilkårene.

Denne kompetence er begrænset til påkendelse af en foranstaltnings eller en afgørelses lovlighed, medmindre tvisten er af økonomisk karakter, i hvilket tilfælde Domstolen har fuld prøvelsesret.«

4 I henhold til artikel 12.3 i statutten for ESCB har Styrelsesrådet vedtaget ECB's forretningsorden, ændret den 22. april 1999 (EFT L 125, s. 34, som berigtiget i EFT 2000 L 273, s. 40), hvori det bl.a. bestemmes:

»Artikel 11

ECB's ansatte

11.1 Alle ECB's ansatte orienteres om deres stilling inden for ECB's struktur samt om deres rapporteringskanaler og faglige ansvar.

[...]

Artikel 21

Ansættelsesvilkår

21.1 Ansættelsesforholdet mellem ECB og ECB's personale fastlægges i ansættelsesvilkårene og de administrative bestemmelser for personalet.

21.2 Ansættelsesvilkårene godkendes og ændres af Styrelsesrådet efter forslag fra direktionen. Det Generelle Råd høres i henhold til proceduren i denne forretningsorden.

21.3 Ansættelsesvilkårene gennemføres ved administrative bestemmelser for personalet, der vedtages og ændres af direktionen.«

Faktiske omstændigheder

5 Pflugradt har siden den 1. juli 1998 arbejdet for ECB. Han blev tilknyttet Generaldirektoratet for »Informationssystemer« (herefter »GD IS«), hvor han siden sin ansættelse har varetaget stillingen som »koordinator for UNIX-specialisterne«.

6 Den 9. oktober 1998 godkendte sagsøgeren indholdet af et dokument med titlen »UNIX-koordinatorens ansvarsområder«, som indeholdt en liste over de forskellige arbejdsopgaver i forbindelse med hans stilling. Blandt disse arbejdsopgaver var udarbejdelsen af bedømmelsesrapporter for medarbejderne i UNIX-gruppen.

7 Den 13. oktober 1998 tilsendte ECB sagsøgeren et ansættelsesbrev, der havde tilbagevirkende kraft fra den 1. juli 1998.

8 Den 14. oktober 1999 modtog sagsøgeren fra generaldirektøren for GD IS meddelelse om, at det ikke tilkom ham at udarbejde bedømmelsesrapporter for medarbejderne i UNIX-gruppen.

9 Den 23. november 1999 havde sagsøgeren en bedømmelsessamtale med sin afdelingschef. Afdelingschefen anførte sin vurdering af sagsøgeren i dennes bedømmelsesrapport for 1999, som udgør genstanden for søgsmålet for Retten i sag T-178/00.

10 Den 12. januar 2000 fremkom sagsøgeren med en række bemærkninger til den bedømmelse, som han havde fået, og anførte i bedømmelsesrapporten for 1999, at han forbeholdt sig »ret til at afvise en urigtig bedømmelse«.

11 Den 10. marts 2000 anmodede sagsøgeren i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 41 om, at der blev iværksat en administrativ revurdering (»administrative review«) af bedømmelsesrapporten for 1999 med den begrundelse, at denne baserede sig på urigtige faktiske omstændigheder og dermed krænkede hans kontraktmæssige rettigheder. Sagsøgeren anmodede ligeledes om, at der blev iværksat en ny bedømmelse for 1999, foretaget af andre, uvildige personer.

12 Den 10. april 2000 afviste generaldirektøren for GD IS dels sagsøgerens påstand om, at der var faktuelle fejl i bedømmelsesrapporten for 1999, dels dennes anmodning om iværksættelse af en ny bedømmelse.

13 Den 9. maj 2000 indgav sagsøgeren en klage (»grievance procedure«) til ECB's formand. Klagen baserede sig i det væsentlige på de begrundelser, der var fremført i forbindelse med anmodningen om en administrativ revurdering.

14 ECB's formand afviste klagen den 8. juni 2000.

15 Ved skrivelse af 28. juni 2000 fremsendte generaldirektøren for GD IS en liste over sagsøgerens væsentligste arbejdsopgaver til denne, hvorved det præciseredes, at listen ville danne udgangspunkt for sagsøgerens årlige bedømmelse. Dette dokument er genstand for søgsmålet for Retten i sag T-341/00.

Den appellerede dom

16 Efter at have forenet de to sager (sag T-178/00 og sag T-341/00) fandt Retten for det første vedrørende påstanden i sag T-178/00, at Pflugradt havde nedlagt påstand om, at bedømmelsesrapporten for 1999 annulleres, dels for så vidt som den fratager ham beføjelsen til at bedømme de ansatte i UNIX-gruppen, dels for så vidt som den indeholder diverse fejlagtige bedømmelser.

17 I den appellerede doms præmis 49 og 53 angiver Retten begrundelsen for at frifinde sagsøgte. Det udtales, at arbejdsforholdet mellem ECB og personalet er af kontraktmæssig karakter, og at kontrakternes bindende karakter vil afskære ECB fra som arbejdsgiver at påtvinge ændringer af vilkårene for ansættelseskontrakternes opfyldelse uden samtykke fra de berørte medarbejdere, men dette princip kan dog kun gælde for så vidt angår ansættelseskontraktens væsentlige punkter.

18 Herom fastslog Retten i dommens præmis 54:

»I lighed med alle andre institutioner og virksomheder har ECB således ledelsesret i forbindelse med organiseringen af sine afdelinger og ledelsen af de ansatte. I sin egenskab af fællesskabsinstitution har den endog vide skønsmæssige beføjelser vedrørende organiseringen af sine tjenestegrene og placeringen af personalet med henblik på udførelsen af sine opgaver af almen interesse (jf. herved Domstolens dom af 21.6.1984, sag C-69/83, Lux mod Revisionsretten, Sml. s. 2447, præmis 17, og af 12.11.1996, sag C-294/95 P, Ojha mod Kommissionen, Sml. I, s. 5863, præmis 40, samt Rettens dom af 6.11.1991, sag T-33/90, Von Bonkewitz-Lindner mod Parlamentet, Sml. II, s. 1251, præmis 88, og af 9.6.1998, sag T-176/97, Hick mod ØSU, Sml.Pers. I-A, s. 281, og II, s. 845, præmis 36). Banken kan følgelig med tiden forandre de ansattes ansættelsesforhold i tjenestens interesse for at nå frem til en effektiv organisation af arbejdet og en sammenhængende fordeling af de forskellige opgaver mellem de ansatte og for at tilpasse sig varierende behov. En medarbejder,

som er ansat i en stilling for ubestemt tid, der eventuelt kan strække sig frem til det tidspunkt, hvor medarbejderen fylder 65 år, kan ikke med rimelighed forvente, at den interne organisationen i sin helhed forbliver uændret i hele denne ansættelsesperiode, eller forvente i hele perioden at beholde de arbejdsopgaver, som han blev tillagt ved ansættelsen.«

19 I den appellerede doms præmis 58-60 udtalte Retten derefter:

»58 Det er uomtvistet, at sagsøgeren på trods af ændringen i hans arbejdsopgaver har bibeholdt sin stilling som »koordinator for UNIX-specialisterne« samt den hertil svarende aflønning. Stillingen henhører under kategorien »professionals« og er i lønklasse G.

59 Det fremgår af stillingsbeskrivelsen af 5. oktober 1998, at stillingen som koordinator for UNIX-specialisterne overvejende er af teknisk karakter, idet de personalemæssige og administrative opgaver kun er af begrænset omfang. Således kan fratagelsen af opgaven med bedømmelse af medarbejderne i UNIX-gruppen ikke i sig selv medføre, at koordinatorens arbejdsopgaver samlet set indskrænkes til et niveau, der ligger under det niveau, som svarer til hans stilling. I denne forbindelse må det fremhæves, at det ligger fast, at sagsøgeren aldrig har haft lejlighed til at foretage bedømmelser af medlemmerne af UNIX-gruppen, idet han blev frataget denne opgave, endog før ECB iværksatte den første årlige bedømmelse af de ansatte. Under disse omstændigheder er den omhandlede ændring ikke en forringelse af sagsøgerens stilling og kan følgelig ikke anses for en tilsidesættelse af et væsentligt punkt i ansættelseskontrakten.

60 Sagsøgerens klagepunkter kan således ikke tages til følge. Følgelig forkastes dette anbringende.«

20 I øvrigt udtalte Retten som begrundelse for at forkaste anbringendet vedrørende de bedømmelser, som fandtes i bedømmelsesrapporten for 1999, i den appellerede doms præmis 68-71 følgende:

»68 Selv om sagsøgeren har gjort gældende, at bedømmelsesrapporten for 1999 er baseret på urigtige oplysninger, har han i realiteten til hensigt på ny at anfægte gyldigheden af den vurdering af hans arbejde i 1999, som er foretaget af hans overordnede.

69 Imidlertid tilkommer det ikke Retten at sætte sin vurdering i stedet for den vurdering, som er foretaget af de personer, der har til opgave at vurdere sagsøgerens arbejde. I lighed med Fællesskabets øvrige institutioner og organer har ECB et vidt skøn hensyn til at bedømme det af de ansatte udførte arbejde. Rettens legalitetskontrol af den vurdering, som er indeholdt i den årlige bedømmelsesrapport for en ansat ved ECB, vedrører kun en prøvelse af, om der foreligger eventuelle formfejl, åbenbare faktiske fejl, som indvirker på vurderingen, eller eventuelt magtfordrejning (jf. tilsvarende Rettens dom af 24.1.1991, sag T-63/89, Latham mod Kommissionen, Sml. II, s. 19, præmis 19).

70 I den foreliggende sag kan sagsøgerens klagepunkter ikke tiltrædes, eftersom han ikke har godtgjort, at der foreligger sådanne omstændigheder.

71 I øvrigt er den i bedømmelsesrapporten for 1999 anførte begrundelse tilstrækkelig præcis til at opfylde kravene i artikel 253 EF, som i henhold til artikel 34.2. i statutten for ESCB finder anvendelse på afgørelser truffet af ECB.«

21 For det andet fandt Retten vedrørende påstanden i sag T-341/00, at Pflugradts påstand tog sigte på annullation af skrivelsen af 28. juni 2000, ved hvilken ECB ifølge sagsøgeren havde ændret hans beføjelser.

22 Retten antog i den appellerede doms præmis 81 og 82, at nævnte skrivelse udgjorde en retsakt, der indeholder et klagepunkt, hvorfor sagen burde antages til realitetsbehandling.

23 Ikke desto mindre tog Retten under realitetspåkendelsen ikke sagsøgernes påstand til følge. Det udtales i dommens præmis 89 og 90:

»89 Som det er fastslået ovenfor i præmis 54 i sag T-178/00, kan sagsøgeren for det første ikke med rimelighed forvente, at han frem til pensionsalderen kan beholde visse specifikke opgaver, som ECB måtte have tildelt ham ved ansættelsen. Følgelig må sagsøgerens påstande vedrørende hans påståede enekompetence forkastes.

90 Hvad dernæst angår spørgsmålet om, hvorvidt ECB åbenbart har overskredet grænserne for sin beføjelse til at tilrettelægge tjenesten ved ensidigt at ændre sagsøgerens arbejdsopgaver, bemærkes for det første, at det ikke er bestridt, at ændringerne er sket i tjenestens interesse. For det andet har sagsøgeren ikke underbygget sin argumentation med forhold, som klart beviser, at ændringerne berører væsentlige elementer af sagsøgerens ansættelseskontrakt ved samlet set at begrænse hans arbejdsopgaver til et niveau, der klart ligger under det til hans stilling svarende niveau, og at disse ændringer som følge heraf forringer hans stilling. Tværtimod må det fastslås, at sagsøgeren bevarer de væsentlige arbejdsopgaver i relation til UNIX-systemerne og koordineringen af UNIX-specialisterne. Herefter må sagsøgerens argumenter vedrørende en påstået forringelse af hans stilling forkastes.«

Parternes påstande

24 Pflugradt har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Bedømmelsesrapporten for 1999 annulleres.

— Skrivelsen af 28. juni 2000 annulleres, idet den indeholder ændringer af appellantens beføjelser.

— ECB tilpligtes at betale sagens omkostninger.

25 ECB har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Pflugradt betaler sagens omkostninger.

Appellen

26 Pflugradt, der har fremsat talrige argumenter, må antages at foreholde Retten, at den har begået retlige fejl, fordrejet anbringenderne, argumenterne og beviserne, ligesom den har tilsidesat reglerne om retten til at føre bevis og påført sin dom selvmodsigende præmisser.

27 De anførte klagepunkter må samles i tre serier af anbringender, henholdsvis om den kontraktmæssige karakter af arbejdsforholdet mellem ECB og dens ansatte, om den fejlagtige anvendelse af principperne i EF's tjenestemandsret og om de faktiske omstændigheder, som er grundlaget for bedømmelsesrapporten for 1999.

Anbringenderne om den kontraktmæssige karakter af arbejdsforholdet mellem ECB og dens ansatte

28 Pflugradt har gjort gældende, at retsforholdet mellem ECB og dens ansatte er af kontraktmæssig karakter, som fastsat i artikel 9, litra a), første led i ansættelsesvilkårene som fastlagt i medfør af artikel 36.1 i statutten for ESCB, hvorfor Retten ikke uden at begå en retlig fejl, som grundlag for at fastlægge omfanget af ECB's beføjelse til at organisere tjenestegrenene, kunne benytte retspraksis vedrørende reglerne om placeringen af tjenestemænd og øvrige ansatte som omhandlet i artikel 283 EF.

29 Indledningsvis skal der lægges vægt på, at Domstolens kompetence til i medfør af artikel 36.2 i statutten for ESCB og ansættelsesvilkårenes artikel 42 at pådømme tvister mellem ECB og de ansatte er begrænset til at efterprøve lovligheden af en foranstaltning eller en afgørelse, når der ikke er tale om en tvist af økonomisk karakter.

30 Konkret ligger det fast, at den tvist, Pflugradt forelagde for Retten, ikke var af økonomisk karakter. Følgelig kunne den kun udtale sig om lovligheden af de anfægtede retsakter, dvs. foretage en efterprøvelse af, om de, som de hidrørte fra, havde overholdt bindende juridiske forpligtelser, hvorimod Retten ikke skulle udtale sig om, hvorvidt ECB's foranstaltninger var lovlige henset til den pågældende arbejdskontrakt og til bestemmelserne til den nærmere gennemførelse heraf.

31 Desangående bemærkes, at ansættelsesforholdet mellem ECB og de ansatte er fastlagt i de ansættelsesvilkår som Styrelsesrådet fastsatte på forslag af direktionen, jf. artikel 36.1 i statutten for ESCB. Ansættelsesvilkårene bestemmer i artikel 9, litra a): »Ansættelsesforholdet mellem ECB og dens ansatte reguleres af de ansættelseskontrakter, der indgås i overensstemmelse med de nærværende ansættelsesvilkår«. Artikel 10, litra a), i vilkårene fastsætter: »Ansættelseskontrakterne mellem ECB og dens ansatte består af ansættelsesbreve, som den ansatte skal medunderskrive«.

32 Det må fastslås, at disse bestemmelser svarer til bestemmelserne i personalevedtægten for Den Europæiske Investeringsbank (herefter »EIB«), på grundlag af hvilke Domstolen har kunnet antage, at ordningen for arbejdsforholdet mellem EIB og dens ansatte er af kontraktmæssig karakter og baseret på det princip, at de individuelle kontrakter, der er indgået mellem EIB og den enkelte ansatte, er resultatet af overensstemmende viljeserklæringer (dom af 15.6.1976, sag 110/75, Mills mod EIB, Sml. s. 955, præmis 22, og af 2.10.2001, sag C-449/99 P, EIB mod Hautem, Sml. I, s. 6733, præmis 93).

33 Det må herefter konkluderes, at ansættelsesforholdet mellem ECB og dens ansatte er af kontraktmæssig, ikke vedtægtsmæssig karakter.

34 Imidlertid er den pågældende kontrakt blevet indgået med et fællesskabsorgan, hvis opgave er af almen interesse, og som ved en vedtægt kan fastsætte reglerne for personalet. Heraf følger, at parternes vilje til at indgå en sådan kontrakt nødvendigvis afgrænses af enhver form for pligt, som hidrører fra denne særlige opgave, og som binder både ECB's direktionsorganer og de ansatte. Det kan ikke bestrides, at disse ansættelsesvilkår tager sigte på at tage højde for de nævnte pligter og at sætte ECB i stand til, i overensstemmelse med tredje betragtning til ansættelsesvilkårene, at råde over et personale, der frembyder den størst mulige uafhængighed, kompetence, effektivitet og hæderlighed [...]

35 I den forbindelse bestemmer ansættelsesvilkårenes artikel 9, litra a), at ansættelseskontrakterne indgås i overensstemmelse med ansættelsesvilkårene. Når de ansatte medunderskriver det ansættelsesbrev, som omhandles i vilkårenes artikel 10, litra a), forpligter de sig til at følge de sidstnævnte uden individuelt at kunne forhandle om noget forhold. De overensstemmende viljeserklæringer er således delvis begrænset til en accept af de rettigheder og pligter, der er fastsat i ansættelsesvilkårene. Det skal påpeges, at ansættelsesvilkårene, hvad angår fortolkningen af disse rettigheder og pligter i artikel 9, litra c), fastsætter, at ECB tager behørigt hensyn til de grundlæggende principper i forordninger, bestemmelser og retspraksis, der finder anvendelse på EF-institutionernes personale.

36 Ansættelseskontrakterne for medlemmerne af ECB's personale kan vel indeholde andre, af den pågældende ansatte accepterede forhold efter afslutningen af drøftelser om f.eks. det væsentlige indhold af de opgaver, han betros. Men eksistensen af sådanne forhold er i sig selv ikke til hinder for, at ECB's direktionsorganer kan udøve deres frie skøn for at iværksætte de foranstaltninger, der følger af de pligter af almen

interesse, som hidrører fra ECB's særlige opgave. De nævnte organer kan således, for at tage højde for sådanne opgavemæssige krav, og herunder bl.a. for selv at kunne tilpasse sig nye behov, træffe afgørelser eller ensidige foranstaltninger, som bl.a. vil kunne ændre vilkårene for opfyldelsen af ansættelseskontrakterne.

37 Heraf følger at ECB's direktionsorganer ved udøvelsen af denne beføjelse på ingen måde befinder sig i en anden situation end den, som gælder for direktionsorganerne i de andre af EF's organer og institutioner i deres forhold til de ansatte.

38 Under disse omstændigheder ville Retten med føje — med sit udgangspunkt i det strikte hensyn til lovligheden af de anfægtede retsakter, hvilket Retten var forpligtet til — foretage en bedømmelse af lovligheden i forhold til de grundsætninger, som finder anvendelse på samtlige ansatte ved de øvrige organer og institutioner i Fællesskabet. Følgelig overså Retten ikke den kontraktmæssige karakter ved situationen for medlemmerne af ECB's personale. Retten begik ej heller nogen retlig fejl, da den i dommens præmis 59 fastslog, at ændringen af de omhandlede beføjelser ikke kunne anses for en tilsidesættelse af et væsentligt punkt i ansættelseskontrakten.

39 Under disse omstændigheder ses Retten heller ikke, da den forkastede sagsøgerens argumenter vedrørende disse punkter, og i strid med Pflugradts anbringender, at have tilsidesat hverken »princippet om den institutionelle balance« eller »de gældende bevisretlige regler«, ligesom den ikke gengav sagsøgerens argumenter forkert.

40 De således påberåbte anbringender, som relaterer til den kontraktmæssige karakter af ansættelsesforholdet mellem ECB og dens ansatte, må herefter forkastes.

Anbringenderne om anvendelsen af principperne om placering af personalet

41 Pflugradt har gjort gældende, at selv om Retten på ECB's personale anvendte principperne for placering af personalet — efter hans opfattelse fejlagtigt — under hensyn til EF's tjenestemandsret, tilsidesatte den disse principper.

42 Der skal herved henvises til, at Fællesskabets institutioner efter Domstolens praksis har et vidt skøn ved organisation af deres tjenestegrene, alt efter de opgaver, som er overdraget dem, og — under hensyntagen til disse opgaver — ved placeringen af det personale, som de har til rådighed, dog på den betingelse, at denne placering sker med respekt af overensstemmelsen mellem stilling og lønklasse (dommen i sagen Lux mod Revisionsretten, præmis 17, og dom af 23.3.1988, sag 19/87, Hecq mod Kommissionen, Sml. s. 1681, præmis 6, samt dommen i sagen Ojha mod Kommissionen, præmis 40).

43 Af de grunde, der er henvist til i denne doms præmis 34, må ECB tilsvarende råde over et vidt skøn ved organisationen af sin tjenestegrene ud fra de opgaver, der er blevet overdraget den, og følgelig bør den også, og med henblik på de pågældende opgaver, have et vidt skøn ved afgrænsningen, og ved ændret afgrænsning af de opgaver, der er overladt personalet, på den betingelse, at nævnte beføjelse udøves alene i tjenestens interesse og under overholdelse af den lønklasse og den indplacering, som den enkelte ansatte kan gøre krav på i medfør af ansættelsesvilkårene.

44 Med udtalelsen i den appellerede doms præmis 58 om, at det er uomtvistet, at Pflugradt på trods af sine ændrede arbejdsopgaver har bibeholdt sin stilling som »koordinator for UNIX-specialisterne« og lønklasse G med den hertil svarende aflønning for kategorien »professionnals«, konstaterede Retten blot uden at gøre sig

skyldig i en retlig fejl, at den ændrede opgavetildeling for sagsøgeren var sket under hensyn til den lønklasse og indplacering, som han indtil da havde haft.

45 Desangående kunne Pflugradt ikke for Retten med retsvirkning gøre gældende, at de individuelle indplaceringsafgørelser, som han selv og de øvrige ansatte ved ECB havde fået tilstillet, var ulovlige, eftersom de anfægtede retsakter under alle omstændigheder er uden forbindelse med de nævnte afgørelser. Appellanten kan derfor ikke klage over, at Retten undlod at træffe afgørelse vedrørende denne ulovlighedsindsigelse, ligesom han ikke på dette punkt kan påberåbe sig en tilsidesættelse af bevisreglerne.

46 Derudover har Pflugradt gjort gældende, at Retten ikke, da ECB ikke havde påberåbt sig tjenestens interesse, i den appellerede doms præmis 90 kunne udtale — under tilsidesættelse af bevisbyrdereglerne — at sagsøgeren ikke havde bestridt, at ændringerne af hans kontrakt havde fundet sted i tjenestens interesse.

47 Det må imidlertid anføres, at Retten ved denne udtalelse blot konstaterede, at der mellem parterne ikke havde været strid om spørgsmålet, om de anfægtede retsakter var blevet vedtaget i tjenestens interesse. Pflugradt, som anfægtede disse retsakters lovlighed, skulle selv, ikke ECB, for Retten gøre gældende, at de pågældende retsakter ikke opfyldte betingelserne for at være lovlige, og at de især ikke var blevet udstedt i tjenestens interesse. Da appellanten ikke gjorde det, har han intet grundlag for at hævde, at Retten således havde tilsidesat reglerne om fordelingen af bevisbyrden.

48 Endvidere har Pflugradt foreholdt Retten, at den appellerede doms præmis 59 og 90 er begrundet selvmodsigende. Herom må det udtales, at Retten i præmis 59 fandt, at den ændring, der ved bedømmelsesrapporten for 1999 fandt sted af Pflugradts

opgaver, ikke, da den angik bedømmelsen af medlemmerne af »UNIX-gruppen«, vedrørte et væsentligt punkt i ansættelseskontrakten. Selv om Retten da fandt den omstændighed tilstrækkelig for at fastslå, at nævnte rapport ikke var ulovlig som følge af fratagelsen af denne opgave, var det ikke for så vidt dens mening at udelukke muligheden for at antage — for det tilfælde, at en fratagelse angik et andet punkt i kontrakten — at en sådan fjernelse hvilede på en begrundelse knyttet til tjenestens interesse. Da Retten i den appellerede doms præmis 90 bedømte lovligheden af skrivelsen af 28. juni 2000 henset til især betragtninger vedrørende tjenestens interesse, påførte Retten derfor på ingen måde dommen selvmodsigende præmisser.

49 Herefter må anbringenderne om anvendelsen af principperne om placering af medlemmerne af personalet også forkastes.

Anbringenderne vedrørende de faktiske omstændigheder, der var grundlag for bedømmelsesrapporten for 1999

50 Pflugradt er gjort gældende, at han ikke, modsat det af Retten antagne, har bestridt den bedømmelse af ham, som ECB foretog i bedømmelsesrapporten for 1999, men de fakta, der var grundlag for bedømmelsen.

51 Det er korrekt, at Retten i den appellerede doms præmis 68 antog, at sagsøgeren, selv om han hævede, at bedømmelsesrapporten for 1999 var baseret på urigtige oplysninger, i realiteten havde til hensigt på ny at anfægte gyldigheden af den vurdering af hans arbejde i 1999, som blev foretaget af hans overordnede.

52 Imidlertid kan denne analyse, der er behæftet med en vis tvetydighed, modsat det af appellanten antagne, ikke antages at indebære en forkert gengivelse af hans argumenter eller en tilsidesættelse af bevisreglerne. Dels må det antages, at når appellanten på ny rejser spørgsmålet om de fakta, der var grundlaget for en vurdering, tilsigter han nødvendigvis at bestride det af vurderingens gyldighed.

53 Dels fandt Retten i dommens præmis 70 — efter henvisningen i præmis 69 til, at den kun kunne godtage en prøvelse af eventuelle formfejl, åbenbart faktiske fejl, som indvirker på vurderingen eller eventuelt magtfordrejning — at Pflugradt ikke havde godtgjort, at der forelå sådanne omstændigheder. Med sin antagelse af, at der ikke forelå åbenbare faktiske fejl som bevist, udtalte Retten sig, modsat det af appellanten hævdede, om hans anbringende om urigtige faktiske omstændigheder, som det påhvilede sagsøgeren at bevise. Retten har således på ingen måde fremsat formodninger vedrørende berettigelsen af de pågældende vurderinger, ligesom den ikke tilsidesætter bevisreglerne.

54 Retten gjorde sig i øvrigt heller ikke skyldig i nogen retlig fejl ved at finde, at den ikke kunne sætte sin vurdering i stedet for den, som var blevet foretaget af de personer, der har til opgave at vurdere sagsøgerens arbejde (dom af 17.3.1971, sag 29/70, Marcato mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 37, org.ref.: Rec. s. 243, præmis 7, og af 5.5.1983, sag 207/81, Ditterich mod Kommissionen, Sml. s. 1359, præmis 13).

55 Endelig udtaltes, at selv om Pflugradt for Domstolen har villet anfægte de bemærkninger om faktiske forhold, der er grundlaget for bedømmelsesrapporten for 1999, kan et sådant anbringende ikke fremmes til realitetspåkendelse under denne appelsag. Der må nemlig henvises til, at det fremgår af artikel 225 EF og artikel 58 i Domstolens statut, at appel er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål (jf. bl.a. dom af 29.4.2004, sag C-470/00 P, Parlamentet mod Ripa di Meana m.fl., Sml. I, s. 4167, præmis 40).

56 Følgelig finder Domstolen også at måtte forkaste anbringenderne om de fakta, som var grundlaget for bedømmelsesrapporten for 1999.

57 Under hensyn til de ovenstående bemærkninger må Pflugradts appel forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

58 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af reglementets artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I medfør af reglementets artikel 70 bærer institutionerne i sager anlagt af deres ansatte deres egne omkostninger. I medfør af reglementets artikel 122, stk. 2, finder artikel 70 ikke anvendelse under appel, iværksat af en tjenestemand eller anden ansat i en institution, mod institutionen. Da ECB har påstået appellanten tilpligtet at betale sagens omkostninger, og da appellanten ikke har fået medhold, pålægges det således denne at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Pflugradt betaler sagens omkostninger.

Underskrifter